

Arrest

nr. 203 466 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A. -C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Shenqiu Xiang in de provincie Henan, China. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen, alvorens u in 2010 richting Shanghai verhuisde om er te studeren. Vanaf 2012 kwam u via uw moeder voor het eerst in contact met de religieuze groepering Quannengshen ('Eastern Lightning') en later dat jaar zou u officieel toetreden tot de geloofsgemeenschap. U meende dat veel van uw geloofsgenoten door de Chinese overheid werden gevisieerd. Zelf zou u sinds 2014 regelmatig in contact komen met de autoriteiten, zo ook toen één van de zusters van uw gemeenschap werd gearresteerd.

In maart 2015 werd ook uw moeder gearresteerd. Zij werd na het betalen van een boete terug vrijgelaten. U was op dat moment nog aan het studeren in Shanghai en was rond die periode zelf verantwoordelijk voor het onthaal van geloofsgenoten in Shanghai. Op een dag, midden oktober 2015, zou de politie echter binnenvallen in uw studentenkamer, maar u was op dat moment niet thuis. De politie zou echter uw huisbaas inlichten over uw geloof, waardoor u uit de woonst werd gezet. U zou daarop verhuizen naar uw school, maar kreeg er eveneens bezoek van de politie. Zij zouden u waarschuwen geen illegale religieuze activiteiten te ondernemen. Op 19 juni 2016 trok u evenwel naar een bijeenkomst van de Quannengshen in Songjiang toen ook daar de politie zou binnenvallen. U kon ontkomen, maar verloor in het gewoel uw studentenkaart. De politie zou via uw studentenkaart uw universiteit hebben benaderd, die u op hun beurt op 22 juni 2016 dwongen uw studies stop te zetten. U zou nadien onderduiken bij een studievriend in Shanghai, waar u een visum regelde om naar het buitenland te trekken. Op 22 oktober 2016 verliet u China en reisde u met uw eigen paspoort richting België, waar u nog dezelfde dag zou aankomen en op 3 maart 2017 een asielaanvraag zou indienen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw hukou (gezinsregistratie), vliegtuigtickets, schooldocumenten en een aantal algemene nieuwsberichten in verband met Quannengshen. U stuurde nadien nog een Youtube-link door over betrokkenheid van de Chinese overheid in verband met het incident van 28 mei in McDonald's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van een vrees voor vervolging wegens uw geloof in de Quannengshenkerk de Volksrepubliek China hebt verlaten en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat het CGVS onvoldoende zicht heeft op uw werkelijke achtergrond. Zo kan worden opgemerkt dat uw verklaringen die u hierover aflegde in het kader van uw visumaanvraag bij het Belgisch Consulaat-generaal in Shanghai niet overeenstemmen met uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, d.d. 31 maart 2017) en het CGVS (Gehoorverslag CGVS d.d. 19 mei 2017) in het kader van uw asielaanvraag. Zo werd u gepolst naar de inhoud van uw verklaringen in het kader van uw visumaanvraag, waarop u nogal opmerkelijk antwoordde dat u niet meer precies zou weten wat u toen allemaal had verklaard (CGVS, p. 3). Frappanter was echter dat u zou aangeven dat uw visum eigenlijk via een agent werd geregeld en daarop staat vermeld dat u gehuwd bent, aangezien het zo makkelijker is om een visum te krijgen (CGVS, p. 5). **Dat u aldus zou aangeven doelbewust de Belgische autoriteiten te hebben misleid is bijzonder opvallend en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid reeds een eerste keer.**

Het CGVS ziet bovendien geen enkele reden waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u in het kader van uw asielaanvraag plots wel de waarheid zou spreken, wel integendeel. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij ten aanzien van de verschillende instanties zijn volle medewerking verleent en coherente verklaringen aflegt. Te meer uw visumaanvraag niet op één punt afwijkt van uw latere verklaringen, maar zondermeer een opeenstapeling van tegenstrijdigheden is. Aldus heeft het CGVS eigenlijk **geen zicht** op wat uw werkelijke situatie dan wel zou zijn. Zo werd reeds gewezen op de vaststelling dat u volgens uw visumaanvraag verloofd zou zijn met een zekere 'Z. Y.', terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer verklaarde noch gehuwd, noch verloofd te zijn (CGVS, p. 5). Dat bij uw visumdossier dan een 'Cover Letter' hoort waarop u over uw verlovings- en huwelijksplannen spreekt is opmerkelijk en **tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid**. Verder verklaarde u ook tot juni 2016 aan de universiteit in Shanghai te hebben gestudeerd (CGVS, p. 16) en merkte u nog bij de DVZ op niet aan het werk te zijn geweest ten tijde van uw vertrek (Verklaring DVZ, p. 4). Volgens uw visumdossier blijkt u dan weer sinds juli 2014 als "Heating & Ventilating Budget Engineer" voor een bedrijf in Shanghai te werken. Dat uw werkgever in het kader van uw visumaanvraag ook nog eens zou verklaren dat men uw job in voege houdt tot na uw terugkeer, doet in ieder geval dan weer uitschijnen dat u tot aan uw vertrek ginds werkzaam zou zijn. Hetgeen dan weer in schril contrast staat met uw verklaringen dat u gezocht werd door de politie en zelfs uw broer hierdoor moest verhuizen (CGVS, p. 17). Er kan dan ook verondersteld worden dat wanneer uw verblijfsplaatsen een groot geheim zijn, u niet meteen uw job, die u sinds 2014 uitoefende, wél zou verder zetten. **Tot slot** kon u ook maar weinig overtuigen over de oorsprong van uw visum.

Zo verklaarde u eerder vaag dat uw reis werd geregeld via "een agent", maar kon u niet eens de naam van het reisbureau waarmee u had gewerkt opnoemen. U verwees enkel vaag naar een zekere 'Chen' met wie u contact had -een eerder courante naam in China-, maar details leek u niet meer te weten (CGVS, p. 12). Dat u het reisbureau niet eens zou kunnen benoemen die uw visumaanvraag zou regelen tegen de aanzienlijke kost van 100.000 RMB is allerminst ernstig. Bovendien wordt nergens u op uw visumaanvraag een "Travel Agent" vermeld en lijkt u zelf uw aanvraag te hebben ondertekend. **Aldus is uit bovenstaande vaststellingen op z'n minst gebleken dat er hoe dan ook met uw profiel gefraudeerd werd, zij het in het kader van uw asielaanvraag, zij het bij uw visumaanvraag. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij ten aanzien van de verschillende instanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt. Dat u dit nagelaten heeft en blijkbaar doelbewust de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden, tast logischerwijs uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.**

Ten tweede wordt uw vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten ernstig ondermijnd door volgende vaststelling. Gevraagd naar uw vrees indien u zou terugkeren naar China merkte u op dat u vreesde gearresteerd en veroordeeld te worden wegens uw religie (Vragenlijst CGVS, d.d. 31 maart 2017, Vraag 3.4-3.5). Het is dan ook opmerkelijk dat u, die meende dat het levensgevaarlijk is in China als gelovige, (CGVS, p. 17), in **2016** evenwel een paspoort kon bekomen. Temeer u zelf had verklaard dat u reeds sinds **2015** reeds werd gevisieerd door de politie (CGVS, p.15) is het bevreemdend dat u zondermeer een paspoort kon verkrijgen. **Nog frappanter** is echter dat u in september 2016 een visum zou aanvragen om het land te verlaten en in oktober zelfs China zou verlaten met ditzelfde paspoort (CGVS, p. 5). Aangezien u zelf verklaarde dat uw grootste vrees was dat u zou worden gearresteerd door de Chinese overheid, zij op de hoogte waren van uw identiteit en zelfs uw broer viseerden (supra), is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u het risico zou nemen om op dergelijke wijze het land te verlaten. Door met uw met uw eigen paspoort te reizen bracht u zichzelf nadrukkelijk in het vizier van de autoriteiten (die u vreesde) en liep u zelfs het risico te worden tegengehouden en/of te worden ondervraagd of gearresteerd. Dat u zou beweren dat de grenspolitie geen toegang zou hebben tot dergelijke informatie van de religieuze politie, wist u vooreerst niet te staven en is aldus een blote bewering. Een blote bewering, zo blijkt uit toegevoegde informatie, die niet eens klopt (CGVS, p. 18) Volgens het rapport "Schnellrecherche der SFH-Länderanalyse vom 20. Januar 2017 zu China: Eastern Lightning/Church of Almighty God van Schweizerische Flüchtlingshilfe" waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, hebben veiligheidsambtenaren op Chinese luchthavens immers toegang tot de online database van het Public Security Bureau (PSB, Chinese politie) met gegevens van burgers die veroordeeld zijn voor misdrijven of gezocht worden door de overheid, ook gekend onder de naam Policenet of Golden Shield. De Chinese overheid checkt de paspoorten van burgers die het land willen verlaten om te verzekeren dat ze geschikt zijn voor reizen naar het buitenland. Openbare veiligheidsambtenaren nemen vaak paspoorten in beslag van personen die als ongeschikt voor buitenlandse reizen worden beschouwd. Uit het rapport "Country information and guidance, China; Christians" van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk blijkt bovendien dat "usually the first thing the officers from the PSB or [Religious Affairs Bureau (RAB)] would do when they raid a house church is to collect ID numbers, ID names, and personal data such as date of birth and home and work ... addresses"...individuals' information is then stored and classified under one of five "security and political threat" levels within a national "dynamic stability control maintenance database", which is accessible by all officers within China's "security apparatus". **Dat u aldus met uw eigen paspoort op legale wijze het land verliet terwijl u wist dat u gekend bent bij de Chinese overheid werd door is dan ook totaal niet in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees en tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.**

Ten derde diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in, waardoor uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u op 22 oktober 2016 China te hebben verlaten, dezelfde dag te zijn aangekomen in België en pas op 3 maart 2017 een eerste asielaanvraag te hebben ingediend (Verklaring DVZ, p. 10). Gevraagd waarom u zo'n **vijf maanden** zou wachten alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen, antwoordde u vreemd genoeg dat u "in eerste instantie niet wist dat u asiel kon aanvragen" (CGVS, p. 13). Dat u zou verklaren niet op de hoogte te zijn van het bestaan van een asielprocedure, kan eigenlijk niet overtuigen. Zo bleek u in ieder geval voldoende initiatiefrijk om een visum (al dan niet via een reisbureau) te regelen, betaalde u hier ook een niet mis te verstane som voor (supra) en bleek u zelfs in staat om in België in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 14). Gezien uw vindingrijkheid kan aldus worden aangenomen dat u zich in ieder geval meer dan degelijk zou informeren vooraleer u een dermate belangrijke beslissing neemt als het verlaten van uw vrienden, familie, huis, job (of studies) en geboorteland. **Dat u dusdanig lang zou wachten alvorens een eerste keer asiel aan te vragen ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig.**

Dergelijke houding rijmt immers geenszins met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij zo snel mogelijk de inspanning doet om deze beschermingsmodaliteiten aan te grijpen. Dat u daar nog aan zou toevoegen klaarblijkelijk 'eerder toevallig' op de hoogte te worden gesteld van de asielprocedure, zonder dat u zelf enig onderzoekwerk had verricht, doch nog niet eens meteen tot een asielaanvraag zou overgaan, roept enkel meer vragen op (CGVS, p. 14). In ieder geval, dat een dusdanig vervolgte kerk als die van Quannengshen u niet eens zou hebben geïnformeerd over de formaliteiten betreffende de asielprocedure of dat zij u niet zouden hebben afgeraden het land te verlaten met uw eigen persoonlijke documenten, ondermijnt hoe dan ook uw religieus profiel an sich.

Ten vierde hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u een volgeling en actief lid bent van de Quannengshenkerk. Uw verklaringen over uw geloof, uw persoonlijke beleving ervan en uw activiteiten binnen de kerk blijken op verscheidene essentiële vlakken niet overeen te stemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan kopieën aan het administratief dossier zijn toegevoegd. Deze vaststellingen zijn des te ernstiger gezien u zelf verklaarde de functie van "Jiao Guan Zhi Shi " binnen uw kerk te hebben uitgeoefend, (CGVS, p. 22-23). Door het uitoefenen van deze functie, waarin u verantwoordelijk zou geweest zijn voor de 'vorming' van de nieuwkomers, kan van u juist redelijkerwijs verwacht worden dat u grondig op de hoogte bent van de leer en stellingen van uw geloof.

Zo is het gezien het standpunt van de Quannengshenkerk over ongelovigen en andersgelovigen opmerkelijk dat u over hen gewoon zou verklaren dat "u hoopt dat zij gelukkig kunnen leven" (CGVS, p. 6), dat "mensen dat zelf moeten beslissen" "zij toch door God gecreëerd werden" en "God geeft zijn liefde sinds het begin tot eind van de mensheid" (CGVS, p. 20). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier benadrukt uw geloof immers krachtig de tegenslagen van diegenen die niet in jullie godheid geloven. Meer nog, uw kerk publiceerde een werk waarin talrijke van deze tegenslagen zijn opgenomen en gebruikt dit werk als rekruteringsen bekeringsinstrument. Dat u dan zou verklaren dat u hoopt dat men gelukkig kan leven (supra) is een eerder vage bewering.

Vervolgens verklaarde u volgens dezelfde informatie verkeerdelijk dat de leer van Quannengshen over de bijbel enkel stelt dat het een "Geschiedenis van de mensen over de gezegden en daden van God" is. U kon daar verder niets anders over verklaren dat de bijbel van de Quannengshen de woorden van God zelf zijn (CGVS, p. 19). Uit de informatie blijkt echter dat deze leer de traditionele bijbel afzweert en zelfs in **negatieve** termen verwerpt.

In ieder geval is het bevreemdend dat u in het licht van bovenstaande vaststellingen alsnog deelneemt aan kerkdiensten van traditionele kerken. Immers verklaarde u tijdens uw verblijf in België wekelijks naar protestantse kerk te trekken (CGVS, p. 8). Als u daadwerkelijk zou geloven in Quannengshen kan verwacht worden dat u zich zou gedragen in lijn met de leer van Quannengshen en niet een ander geloof zou belijden dat tot ernstige tegenslagen of straffen van God zou leiden. Dergelijke vaststelling wijst op het theoretische, ingestudeerde karakter van uw kennis en tast de geloofwaardigheid van uw verklaring een volgeling van de Quannengshenkerk te zijn ernstig aan. Hoe dan ook, dat dergelijke ingestudeerde kennis dan ook niet volledig kan zijn blijkt ook nog uit volgende vaststellingen.

Zo werd u gevraagd naar de oprichter van uw kerk, waarop u vooreerst nogal ontwijkend "Quannengshen zelf" antwoordde om later toe te voegen dat dat "eigenlijk Jezus Christus is". Vreemd genoeg merkte u daarna dan weer op dat het niet door iemand werd opgericht, maar wel door God zelf. Hoe dan ook, wederom gevraagd naar de persoon die aan de wieg zou staan van de Quannengshen, antwoordde u gewoon dat het "opgericht werd door God zelf" (CGVS, p. 9). U werd dan ook gepolst naar het ontstaan van de Quannengshen, maar leek daar eigenlijk niet veel over te kunnen vertellen, al liet u deze keer wel vallen dat het werd opgericht door een groep mensen. Daar waar u dit eerder halsstarrig ontkende en telkens over God (of Jezus Christus) praatte. Op de vraag wie die mensen dan waren, antwoordde u echter weinig overtuigend: "Alle mensen, die willen God geloven (...). Die behoren allemaal tot de oprichter" (CGVS, p. 10). In ieder geval, gevraagd naar de gedaante waarin Jezus de laatste keer naar de aarde zou zijn gekomen kon u (wederom) niets anders aangeven dan "Quannengshen".

Wat haar Chinese naam echter zou zijn, waar zij heden zou verblijven, wat haar beroep voorheen was of waar in Henan zij zou zijn verschenen wist u dan weer allemaal niet (CGVS, p. 11-12). Dergelijke oppervlakkige kennis sterkt dan ook het vermoeden dat het hier om ingestudeerde kennis gaat, dan wel om parate.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de rekruterings- en bekeringsmethodes gebruikt door uw kerk onvolledig. Zo verklaarde u dat het jullie taak was om als gelovigen de leer te verspreiden en jullie nieuwe leden proberen te zoeken binnen de familie- of vriendenkring (CGVS, p. 21). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt gebruikt uw kerk naast de netwerken van familie, vrienden en kennissen echter nog verscheidene andere methodes om aanhangers bij te winnen. Dat u als voormalig leider van nieuwkomers hiervan niet op de hoogte bleek, bevestigt verder dat u uw geloof en activiteiten voor de kerk van Quannengshen niet aannemelijk hebt gemaakt.

Verder slaagde u er evenmin in te overtuigen wat betreft de hiërarchie binnen uw geloofskring. Zo werd u gevraagd naar de officiële titels binnen de kerk, waarop u antwoordde dat elke lokale gemeenschap twee "dai ling" en drie "zhi shi" heeft (CGVS, p. 22-23). U zou zelf 'Jiao Guan Zhi Shi' zijn geweest, een functie die als dusdanig niet voorkomt in de informatie die zich baseert op een handboek van de kerk zelf. Volgens die informatie zou er echter wel "Xiaoqu Jiaoguan Jiaohui Zhi Ren" bestaan, maar is dit een subregionale pastorale werker; een functie die u hoe dan ook niet benoemde en een positie boven die van de (lokale) kerkleider. U werd tenslotte gevraagd naar wie men binnen uw geloofsgemeenschap zou refereren als 'De Grote Rode Draak', waarop u nogal ruim antwoordde dat dat "alle vijanden die tegen God zijn". Echter blijkt uit de literatuur dat men verwijst naar de Chinese Communistische Partij (CCP), wanneer het over de Grote Rode Draak gaat. Dat u dan niet leek te weten hoe uw religie zich ten opzichte van de CCP verhoudt, of indien de CCP de 'Grote Rode Draak' zou zijn is vreemd (CGVS, p. 19).

Voorts kon u ook niet overtuigen wat betreft het gebruik van eventuele schuilnamen binnen de kerk. Zo is het opvallend dat u liet optekenen bij de DVZ nooit een andere naam te hebben gevoerd (Verklaring DVZ, p. 4) en u zelfs naar meetings zou gaan terwijl u in het bezit was van uw eigen persoonlijke documenten (CGVS, p. 16). Dat u daarenboven zelf zou verklaren zeer voorzichtig te moeten zijn bij het organiseren van een bijeenkomst en zelfs verschillende geheime signalen diende te gebruiken (CGVS, p. 18), doch u evenwel blijkbaar zomaar uw eigen naam zou gebruiken en zelfs een studentenkaart op zak zou hebben valt niet te verklaren. In ieder geval, uit toegevoegde informatie blijkt dat het gebruik van valse name en/of pseudoniemen veelvuldig voorkomt binnen de geloofsgemeenschap, net ter preventie van mogelijke vervolging. Dat u toch zomaar uw eigen studentenkaart op zak zou hebben (CGVS, p. 16), ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van religieuze profiel, maar evenzeer de problemen die u zou hebben gekend. Dat u dergelijke risico's zou nemen lijkt immers weinig waarschijnlijk. Dient nog aan te worden toegevoegd dat u deze problemen overigens geenszins wist te staven, waardoor deze niet meer dan een blote bewering zijn. Een bewering, die in het licht van bovenstaande vaststellingen bovendien niet aannemelijk is gebleken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de zaken die u wel wist over Quannengshen u evenzeer via website van de kerk of andere internetbronnen hebben vernomen. Die bevat immers heel wat informatie over de kerk en er kan worden vermoed dat u dergelijke informatie weldegelijk hebt opgezocht, daar u dergelijke informatiebundel en internetartikelen voorlegde.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Hetgeen gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen in uw geval allerminst van toepassing is. Uw hukou, identiteitskaart en paspoort kunnen enkel uw identiteit staven, hetgeen in wezen niet ter discussie staat.

Uw instapkaarten staven uw reis vanuit China naar België, terwijl uw algemene internetartikelen over de vervolging van de Quannengshen in China niets toevoegen aan uw dossier. U wordt immers niet vermeld (CGVS1, p. 8). Het louter voorleggen van dergelijke documenten is onvoldoende om enig persoonlijk risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Uw schooldocumenten bewijzen dat u hebt gestudeerd en vrijwillig uw studies hebt stopgezet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst; dat deze bedreigingen en vrees voor vervolging hebben plaatsgevonden in een context van langdurige repressie van religieuze bewegingen door de Chinese regering (met name de Chinese Communist Party, hierna CCP). Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij bedreigd en vervolgd wordt door de politie omdat ze vermoeden dat hij lid is van de religieuze beweging van Quannengshen (of: Eastern Lightning). Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen benadrukt verzoeker dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op politieke en religieuze overtuigingen die ingaan tegen het beleid van de Chinese regering. Verzoeker meent dat het niet betwistbaar is – en ook door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist wordt – dat deze problemen binnen de criteria van het Vluchtelingenverdrag vallen. Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij in zijn land van herkomst vervolging vreest en het risico loopt gearresteerd te worden door de regering omwille van zijn lidmaatschap en activiteiten binnen de Quannengshen-kerk. Ook recente nieuwsberichten bevestigen volgens verzoeker de vervolging van religieuze groepen en het feit dat deze vervolgingen in de laatste jaren zijn toegenomen, zoals onder meer van leden van de "Eastern Lightning". Daarbij komt dat uit de objectieve bronnen blijkt dat mishandeling, arrestatie, marteling, veroordeling en intimidatie van leden van geregistreerde en niet-geregistreerde religieuze groeperingen door de autoriteiten op regelmatige basis voorkomen. Verzoeker meent dan ook dat hij *prima facie* nood heeft aan internationale bescherming. Voort verwijst hij naar het principe van het voordeel van de twijfel en het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dit punt met de stelling dat hij verklaringen te goeder trouw heeft afgelegd die overeenstemmen met de beschikbare informatie.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat leden van niet-toegelaten religieuze groeperen, in het bijzonder van de Quannengshen-kerk, vervolgd worden. Verzoeker besluit dat hem, in ondergeschikte orde, aldus de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Verzoeker tracht de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen en stelt hieromtrent als volgt:

"Ten eerste, verwijt de Commissaris aan verzoeker dat 2 informatie in zijn visum dossier voor België niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de DVZ en het GCVS. In zijn visum dossier staat er dat hij verloofd is, terwijl hij in werkelijkheid niet verloofd is. Het staat er ook dat hij sinds juli 2014 in en bedrijf werkte "Heating and Ventilating Budget Engineer", terwijl hij tot zijn vertrek uit China in oktober 2016 niet werkte en studeerde. Verzoeker heeft echter verklaart dat hij zijn visum door een agent regelde, en dat de agent meldde dat hij gehuwd is en werkt omdat het zo gemakkelijker is om een visum te verkrijgen. Het zou dan ook niet verbazen dat hij alleen de naam van de agent kent, en niet de naam van de "reisbureau" sinds ze illegale activiteiten plegen en zo discreet als mogelijk werken.

Valse officiële documenten zijn inderdaad veelverbreid in China, en er bestaan vele geheime "reisbureau" die zulke documenten regelen (zie Immigration and Refugee Board of Canada, China: Fraudulent documents, including the manufacturing, procurement, distribution and use of passports, hukou, and resident identity cards (RICs), particularly in Guangdong and Fujian; instances of officials issuing fraudulent RICs to citizens and selling authentic RICs on the black market (2010-September 2013), 21/10/2013, <http://www.refworld.org/docid/527a3ade4.html> and Australian Refugee Review Tribunal, China, RRT Research Response, 17/10/2006, punt 3). We menen dat de Commissaris ten minste behoefde de documenten in de visa dossier te onderzoeken, voordat ze als echt beschouwt worden en gebruikt worden om verzoeker tegenstrijdigheden te verwijten. Dit grief moet dus verworpen worden.

Ten tweede ment de Commissaris dat het "onbegrijpelijk" is dat verzoeker in 2016 een paspoort kon bekomen, een visum aanvraag, en het land met deze documenten kon verlaten, hoewel hij sinds mid-2015 door de politie gevisieerd werd. Verzoeker heeft echter helemaal duidelijk uitgelegd dat hij niet op de lijst van mensen die beschuldigd van illegale religieuze activiteiten staat (CGVS p18):

Hij heeft ook gemeld dat hij alleen gewaarschuwd werd door de politie, toen ze naar zijn kamer kwamen, dat indien hij zulke activiteiten doen zou, hij ervoor verantwoordelijk zou zijn (CGVS p 16). Hij heeft verklaart dat ze hem vroegen of hij lid van een religieuze groep is, en dat hij dit ontkende.

Verzoeker heeft ook tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat hij wist dat het misschien een risico zou kunnen zijn, maar hij moest het nemen, anders zou hij de gevaar op opsluiting, mishandeling en foltering lopen. Hij heeft ook uitgelegd dat hij in Shanghai door de politie gewaarschuwd werd (dat indien hij aan illegale activiteiten betrokken zou zijn hij de verantwoordelijkheid dragen zou moeten), en dat hij zijn paspoort in zijn provincie van herkomst aanvraag.

Hij heeft ook duidelijk gezegd dat hij niet door de politie gezocht wordt (CGVS p17). Ondanks dit verklaring, ment de Commissaris dat "veiligheid ambtenaren op Chinese luchthavens immers toegang tot de online database van het Public Security Bureau (PSD, Chinese Politie) met gegevens van burgers die veroordeeld zijn voor misdriven of gezocht worden door de overheid" (beschikking p2). Verzoeker is in geen van de twee gevallen en heeft dit duidelijk uitgedrukt. De bron van de Commissaris meldt precies dat personen verhinderd worden het land te verlaten indien een strafbaar vonnis tegen hen uitgesproken is, of indien ze in een onvoltooid burgerlijk proces zijn. Bovendien kan een persoon worden verhinderd China te verlaten als ze als bedreiging voor nationale veiligheid wordt geclassificeerd of van inbreuk nationale belangen wordt beschuldigd. (zie in het administratief dossier Schnellrecherche der SFH-Länderanalyse vom 20. Januar 2017 zu China: Eastern Lightning/Church of Almighty God, p19 -vrij vertaling-). Verzoeker is in geen van deze gevallen.

De Australian Refugee Review Tribunal, China, RRT Research Response, 17/10/2006, punt 1 bevestigt ook dat het redelijk gemakkelijk is om een paspoort te verkrijgen, en noemt de gevallen onder welke Chinese burgers geen permissie krijgen om het land te verlaten. Sinds verzoeker onder geen van de uitsluiting gevallen valt, is hij volgens de Chinees wet, geautoriseerd om een paspoort te krijgen en het land te verlaten. Dit grief moet dus verworpen worden.

Ten derde beweert de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker pas na een paar maanden in België zijn asiel aanvraag indiende, omdat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van deze mogelijkheid. De Commissaris meent dat "een dusdanig vervolgd kerk als die van Quannengshen" hem van deze mogelijkheid zou informeren hebben. Verzoeker bevestigt dat hij eerder niet op de hoogte was, en dat hij nooit in China van de asielprocedure gehoord dat. Hij heeft ook tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat de kerk niet op de hoogte is van zijn vertrek uit China.

Ten vierde beweert de Commissaris dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een lid van de Quannengshen kerk is, omdat sommige van zijn verklaringen over dit geloof niet met de informatie van de CGVS kloppen.

Eerst meent de Commissaris dat het opmerkelijk is dat verzoeker meldt, over ongelovige, dat hij hoop dat ze gelukkig kunnen leven, dat mensen voor zich zelf moeten beslissen, en dat god mensen lief van het begin tot het eind, aangezien het standpunt van de Quannengshen kerk over ongelovige. We menen ten eerste dat de Commissaris de verklaring van verzoeker volgens de welke hij hoopt dat niet gelovige uit zijn context werd genomen.

De Protection Agent vroeg hem waarom zijn vader en broer geen leden waren, waarop verzoeker antwoordde: "het is niet het bedoeling van de groep familieleden te dwingen te geloven, het moet uit hun eigen wil geloven. Maar ik bedoel wel voor mijn familie en vrienden, ik hoop dat ze gelukkig kunnen leven" (CGVS p6). De vraag ging dus niet over de positie van de kerk maar zijn eigen positie.

Belangrijker, blijkt het uit informatie op de website zelfs van de kerk, dat "Though God hopes more people could be saved, the substance of God has never changed, God still gives humans the right of freely choosing" (zie bijlage 7, document omtrent de Quannengshen kerk 1, p7). Verzoeker verklaart dat de regering vele valse informatie omtrent de kerk verspreid, om ze als slechte instelling te presenteren (dit wordt bevestigd in bijlage 9- The Journal of CESNUR, "Cruel Killing, Brutal Killing, Kill the Beast: Investigating the 2014 McDonald's "Cuit Murder" in Zhaoyuanen in bijlage 10 - Statement: The Church Of Almighty God Did Not Kidnap 34 Leaders Of China Gospel Fellowship In 2002. The Kidnapping Incident Is Simply A Fabrication, en bijlage 14 -The BBC Has Lost Its Former Aura of an "Impartial" Media —a letter to the BBC China editor Carrie, en bijlage 15 -Document over laster over de Quannengshen). Verzoeker meent dat de informatie waarover zich de CGVS baseert onjuist of onvolledig is, en geïntervalliseerd door de valse informatie over de kerk dat door de regering verbreid word.

Zelfs indien sommige leden van de kerk krachtig negatief tegen ongelovige zouden zijn, betekent dit niet dat alle leden van de kerk dit mening delen zouden. Dit grief moet verworpen worden.

Daarna verwijt de Commissaris dat verzoeker, omtrent de leer van de Quannengshen over de bijbel verklaarde dat het "een geschiedenis van de mensen over de gezegden en daden van God is", en dat "de bijbel van Quannengshen de woorden van god zelfs zijn". De Commissaris meent dat de Quannengshen leer de traditionele bijbel afzweert en in negatieve termen verwerpt. Op de website zelfs van de kerk kan men echter terugvinden: "[...]" Volgens deze informatie zweert de Quannengshen de Bijbel dus niet zo negatief af, en het is dus een subjectieve appreciatie van de Commissaris te verwachten dat verzoeker zich alleen met negatieve termen over de bijbel zou uitdrukken.

Vervolgens ment de Commissaris dat het bevreemdend is dat verzoeker een protestant kerk in België bezoekt. Hij heeft echter verteld dat er geen Quannengshen kerk in België is en dat omdat de protestant geloof niet sterf verschild van de geloof van zijn kerk (ze geloven allebei in Jesus) (CGVS p4 en 8). Dit is ook bevestigd uit informatie op de website van de kerk (zie bijlage 8 Document omtrent de Quannengshen kerk 2) Dit grief is te streng en moet verworpen worden.

Bovendien verbaast de Commissaris zich over de verklaringen van verzoeker volgens de welk zijn kerk door god zelfs werd opgericht. Dit is echter de leer van de Quannengshen kerk, en is terug te vinden op de website van de kerk: "The Church of Almighty God was established by Almighty God himself, and is also under his Personal shepherding and guidance, which is a fact acknowledged by all Christians of the Church of the Almighty God".(zie bijlage 8 Document omtrent de Quannengshen kerk 1, p1 en 2).

Daarna verbaast zich de CGVS ook dat verzoeker niet de Chinese naam van de gedaante in de welke Jesus voor de laatste keer naar de aarde gekomen is, waar deze vrouw verblijft, wat haar beroep was, of waar in Henan ze zou verschijnen zijn en meent dat dit een oppervlakkig kennis van verzoeker aantoon. Verzoeker detailleert ten eerste dat ze in het Noorden van Henan verschijnt is (CGVS p12), en benadrukt dat hij weinig informatie heeft over deze, vrouw omdat ze als persoon niet belangrijk is, dat het alleen belangrijk is dat god onder de gedaante van deze vrouw verschijnt is in het doel om zijn religie te verspreiden.

Trouwens wordt verzoeker verweten dat zijn verklaringen over de rekruterings- en bekeringsmethodes onvolledig zijn. De Commissaris meldt enkel dat er echter nog verscheidene andere methodes om aanhanger bij te winnen" zijn, maar zonder meer details. We veronderstellen dat de Commissaris naar de gewelddadige en immorele methoden (kidnapping, harrassment...) verwijst die aan de Quannengshen geïmputeerd worden en die terug te vinden zijn in het administratief dossier. De administratief dossier meldt echter duidelijk dat de groep niet voor geweld bekend is, en dat deze methoden niet door de leiders van de groep ondersteunt worden, maar dat sommige leden deze gewelddadige en immoreel methoden gebruiken (Schnellrecherche der SFH-Landeranalyse vom 20. Januar 2017 zu China: Eastern Lightning/Church of Almighty God, p11 en 12). De CGVS maakt dus een subjectief lezing van de informatie in de administratief dossier. Op de website van de kerk staat ook dat "[...]" (zie document omtrent de Quannengshen kerk 1, p5). Verzoeker heeft nooit geweld gebruikt en heeft ook niet van andere leden ervan gehoord, en heeft alleen de bekeringsmethoden die hij kent genoemd.

Verzoeker benadrukt dat de Commissaris alleen deze beweerde gebrekkige verklaringen in rekening genomen werden door de CGVS, maar niet alle details die hij gegeven heeft over zijn kerk (zie bv CGVS p 9 tot 11):

Vervolgens verwijt hem de Commissaris de hiërarchie binnen zijn kerk niet te kennen. Hij heeft nochtans verklaart dat er in elke lokale gemeenschap twee "dai ling" en drie zhi shi" zijn, wat met informatie over de Quannengshen precies overeen komt (zie document omtrent de Quannengshen kerk 1, p7).

Daarna volhardt verzoeker dat de termen "Grote Rode Draak" naar alle vijanden van god verwijst en niet alleen naar de Chinees Communist Party.

Ten slot, beweert de Commissaris dat hij niet overtuigd betreffend het gebruik van schuilnamen binnen de kerk. Het wordt het verweten dat hij in de vragenlijst bij de DVZ opschrijven liet dat hij geen andere namen gebruikt heeft als zijn echt naam. Verzoeker heeft tijdens een afspraak in onze kantoor verklaart dat hij dacht dat dit voor officiële documenten alleen was, niet in het algemeen. Zoals hij s uitgelegd heeft, waren ze inderdaad zeer voorzichtig, en hij heeft ook (tijdens een afspraak) verklaart dat hij inderdaad valse namen gebruikte tijdens religieuze vergaderingen. Hij heeft ook vele details gegeven over de organisatie van deze vergaderingen (CGVS p18). Betreffend het verwijt volgens de welke hij met "persoonlijke documenten" naar de vergaderingen ging, corrigeerde verzoeker dat het alleen zijn student kaart was en niet zijn identiteitskaart (zoals hij verklaarde CGVS p16), omdat hij de student kaart de hele tijd nodig had (om in en uit zijn kamer te stappen, om naar de bibliotheek te gaan, om eten te kopen...). Bovendien kon hij zich over dit misverstand niet verklaren.

Verzoeker legt ook een brief van een andere lid van zijn kerk voor (die zelfs in de VS verblijft), die bevestigt dat hij lid van de Quannengshen kerk is (zie bijlage 11) (deze persoon verblijft zelfs in de VS, zie bijlage 12).

Hij voegt ook een attest (in Chinees en vertaling) van de universiteit zijn volgens de welke hij van zijn eigen wil de universiteit gestopt is (zie bijlage 13). Hij verklaart dat dit document hem echter van de universiteit gegeven werd, toen de universiteit hem dwang met zijn studies te stoppen.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij."

Verzoeker besluit aldus dat zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig zijn, minstens op basis van het principe van het voordeel van de twijfel. Hij volhardt tot slot dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: het artikel "As atheist China warms to the Vatican, religious persecution 'intensifies'" van CNN van 1 maart 2017 (stuk 3), het artikel "Nervous China ramps up religious persecution" van The Japan Times van 17 april 2017 (stuk 4), het rapport "China: Fraudulent documents, including the manufacturing, procurement, distribution and use of passports, hukou, and resident identity cards (RICs), particularly in Guangdong and Fujian; instances of officials issuing fraudulent RICs to citizens and selling authentic RICs on the black market (2010-September 2013)" van Immigration and Refugee Board of Canada van oktober 2013 (stuk 5), het rapport "China, RRT Research Response" van Australian Refugee Review Tribunal van 17 oktober 2006 (stuk 6), twee documenten over de Quannengshenkerk (stukken 7-8), het artikel "Cruel killing, Brutal Killing, Kill the Beast: Investigating the 2014 McDonald's 'Cult Murder' in Zhaoyuan" van the Journal of CESNUR (stuk 9), "Statement; The Church Of Almighty God Did Not Kidnap 34 Leaders Of China Gospel Fellowship In 2002. The Kidnapping Incident Is Simply A Fabrication" (stuk 10), een brief van een ander lid van de Quannengshenkerk en diens kopie van paspoort en verblijfstitel in de Verenigde Staten van Amerika (stukken 11-12), een attest van de universiteit van verzoeker (stuk 13), "The BBC Has Lost Its Former Aura of an 'Impartial' Media —a letter to the BBC China editor Carrie" (stuk 14), een document over laster over de Quannengshen (stuk 15), het artikel "China: Members Of The Church Of The Almighty God Victims Of State Violence: The Murder Of Ms. Gao Cuiqin In Custody" van HRWF van 14 november 2017 (stuk 16).

Op 11 december 2017 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: een kopie van een artikel over propaganda en vervolgingen tegen aanhangers van de Almighty God kerk (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per faxbericht van 13 maart 2018 en ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel met vijf bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stukken 8 en 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en profiel vermits er ernstige discrepanties waar te nemen zijn tussen zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties enerzijds en zijn visumdossier anderzijds omtrent zijn burgerlijke staat, zijn opleiding en zijn werkzaamheden; (ii) haar vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij een paspoort kon bekomen en met dit eigen paspoort op legale wijze het land verliet, hetgeen niet overeenstemt met de door hem aangehaalde vrees voor vervolging; (iii) verzoekers uiterst laattijdige asielaanvraag verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker een volgeling en actief lid is van de Quannengshenkerk en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 oktober 2017 (CG nr. 1711761), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties over zijn achtergrond en profiel niet in overeenstemming zijn met de gegevens vervat in zijn visumdossier (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert hij zijn visum door een agent regelde, dat deze meldde dat het eenvoudiger is om een visum te krijgen wanneer men gehuwd is en werk heeft, komt hij niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee hij niet vermag de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen of te vergoelijken. De uiteenzetting dat het niet hoeft te verbazen dat verzoeker enkel de naam van de agent kent en niet deze van het "reisbureau" omdat deze illegale activiteiten pleegt en zo discreet mogelijk wenst te werken, is op zich evenmin van die aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker aangeeft dat hij zelf zijn reis regelde (administratief dossier, stuk 15, vraag 30 en administratief dossier, stuk 6, p. 5). Van verzoeker, die zijn visumaanvraag liet regelen voor een bedrag van 100 000 RMB, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer details kan geven van het desbetreffende "reisbureau" dan enkel vaagweg de naam van de agent met wie hij in contact zou hebben gestaan. Waar verzoeker er voorts – onder verwijzing naar het rapport "*China: Fraudulent documents, including the manufacturing, procurement, distribution and use of passports, hukou, and resident identity cards (RICs), particularly in Guangdong and Fujian; instances of officials issuing fraudulent RICs to citizens and selling authentic RICs on the black market (2010-September 2013)*" van Immigration and Refugee Board of Canada van oktober 2013 (stuk 5) en het rapport "*China, RRT Research Response*" van Australian Refugee Review Tribunal van 17 oktober 2006 (stuk 6) – nog op wijst dat valse documenten een wijdverspreid gegeven zijn in China en er vele geheime "reisbureaus" zijn die dergelijke documenten regelen, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon, hetgeen op zich evenmin van aard is om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. In zoverre verzoeker van mening zou zijn dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaten had moeten stellen in verband met het visumdossier, dient erop gewezen dat er geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Gelet op het geheel van de discrepanties, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden toont verzoeker geenszins zijn voorgehouden profiel en achtergrond aan.

Dit doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.3.2.4.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker in 2016 een paspoort kon bekomen – en dit ondanks het feit dat hij verklaart reeds sinds 2015 te worden gevisieerd door de politie – en hij bovendien in oktober 2016 met zijn eigen paspoort op legale wijze het land verliet niet in overeenstemming is met de door hem geschetste vrees voor vervolging. Immers, uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de Chinese autoriteiten de paspoorten controleren van burgers die het land willen verlaten om te verzekeren dat ze geschikt zijn voor reizen naar het buitenland en dat de veiligheidsambtenaren hiertoe beschikken over een online database met onder meer gegevens van mensen die door de overheid worden gezocht. Dat verzoeker in dergelijke omstandigheden het risico nam om zich met zijn eigen paspoort persoonlijk aan de Chinese autoriteiten aan te bieden en hij zich zo blootstelde aan een sterk verhoogd risico op ontdekking en arrestatie, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet op een lijst stond van mensen die beschuldigd worden van illegale religieuze activiteiten, dat hij slechts gewaarschuwd werd door de politie op zijn studentenkamer in Shanghai dat indien hij dergelijke activiteiten zou ontplooiën hij hiervoor verantwoordelijk zou zijn, dat hij ontkend heeft lid te zijn van een religieuze groep, dat hij wist dat hij een risico nam maar dat hij zijn paspoort in zijn provincie van herkomst aanvroeg, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. De commissaris-generaal kan derhalve worden bijgetreden waar deze vooreerst overweegt dat: *“(…) Gevraagd naar uw vrees indien u zou terugkeren naar China merkte u op dat u vreesde gearresteerd en veroordeeld te worden wegens uw religie (Vragenlijst CGVS, d.d. 31 maart 2017, Vraag 3.4-3.5). Het is dan ook opmerkelijk dat u, die meende dat het levensgevaarlijk is in China als gelovige, (CGVS, p. 17), in 2016 evenwel een paspoort kon bekomen. Temeer u zelf had verklaard dat u reeds sinds 2015 reeds werd gevisieerd door de politie (CGVS, p.15) is het bevreemdend dat u zondermeer een paspoort kon verkrijgen. (...)”*

Waar verzoeker meent dat hij benadrukt heeft dat hij niet door de politie gezocht wordt, dient erop gewezen dat verzoeker gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk aangaf dat hij vervolgd en ook gezocht wordt in China en om die reden zijn land van herkomst is ontvlucht (administratief dossier, stuk 6, p. 14). Dat uit de verklaring van P. L. Zoccatelli van 29 januari 2018 (stuk 4, rechtsplegingsdossier, stukken 8 en 9) en uit het rapport *“China, RRT Research Response”* van Australian Refugee Review Tribunal van 17 oktober 2006 (verzoekschrift, stuk 6) zou blijken dat het redelijk eenvoudig is om een paspoort te verkrijgen en verzoeker niet onder een van de uitsluitingsgevallen valt waarbij een Chinese burger geen toelating krijgt om het land te verlaten, doet geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier betreffende de paspoortcontroles door de Chinese autoriteiten bij burgers die naar het buitenland wensen te reizen (zie map 'Landeninformatie'). Het geval waarvan sprake in de *“Australian Refugee Review Tribunal”* (verzoekschrift, stuk 6) betreft geenszins eenzelfde of gelijkaardig geval als dat waarvan *in casu* sprake. Hoe dan ook doet de door verzoeker bijgebrachte informatie geen afbreuk aan het grote risico dat verzoeker nam door zich met zijn paspoort bij de Chinese autoriteiten aan te bieden.

Gezien het voorgaande stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het feit dat verzoeker op legale wijze met zijn paspoort op zijn eigen naam zijn land van herkomst kon verlaten, op zich reeds een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen asielrelaas.

2.3.2.4.3. De Raad wijst erop dat de laattijdige asielaanvraag van verzoeker – hij heeft immers gedurende vijf maanden gewacht alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen – een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo spoedig mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet op de hoogte was van de mogelijkheid van een asielaanvraag kan allerm minst overtuigen. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terecht als volgt: *"Dat u zou verklaren niet op de hoogte te zijn van het bestaan van een asielprocedure, kan eigenlijk niet overtuigen. Zo bleek u in ieder geval voldoende initiatiefrijk om een visum (al dan niet via een reisbureau) te regelen, betaalde u hier ook een niet mis te verstane som voor (supra) en bleek u zelfs in staat om in België in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 14). Gezien uw vindingrijkheid kan aldus worden aangenomen dat u zich in ieder geval meer dan degelijk zou informeren vooraleer u een dermate belangrijke beslissing neemt als het verlaten van uw vrienden, familie, huis, job (of studies) en geboorteland. (...) Dat u daar nog aan zou toevoegen klaarblijkelijk 'eerder toevallig' op de hoogte te worden gesteld van de asielprocedure, zonder dat u zelf enig opzoekwerk had verricht, doch nog niet eens meteen tot een asielaanvraag zou overgaan, roept enkel meer vragen op (CGVS, p. 14). In ieder geval, dat een dusdanig vervolgde kerk als die van Quannengshen u niet eens zou hebben geïnformeerd over de formaliteiten betreffende de asielprocedure of dat zij u niet zouden hebben afgeraden het land te verlaten met uw eigen persoonlijke documenten, ondermijnt hoe dan ook uw religieus profiel an sich."* Dat verzoeker thans voorhoudt dat zijn kerk niet op de hoogte is van zijn vertrek uit China, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.2.4.4. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een volgelijng en actief lid te zijn van de Quannengshenkerk. Van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de asielzoeker.

Blijkens zowel de door verzoeker (verzoekschrift, stuk 7, p. 5 en stuk 8, p. 1-2) als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie blijkt dat het Quannengshengeloof de tegenslagen van de ongelovigen benadrukt, terwijl verzoeker verklaarde dat de mensen zelf moeten beslissen om al dan niet te geloven in God en dat God zijn liefde sinds het begin tot het einde van de mensheid geeft (administratief dossier, stuk 6, p. 20). Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat een deel van zijn verklaringen handelden over de vraag waarom zijn vader en broer geen lid waren van de Quannengshenkerk en niet in het algemeen over de positie van zijn kerk ten aanzien van ongelovigen of andersgelovigen, dient te worden opgemerkt dat hem later gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk werd gevraagd naar het standpunt van de Quannengshenkerk ten aanzien van ongelovigen en/of mensen die niet geloven in Quannengshen (administratief dossier, stuk 6, p. 20). In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrekkige kennis en begrip heeft aangaande zijn kerk omwille van het feit dat de regering veel valse informatie over de kerk verspreidt en hij verwijst naar artikelen over laster en over de negatieve portrettering van het Quannengshengeloof door de Chinese autoriteiten (verzoekschrift, stukken 9-10, 14 en 15 en rechtsplegingsdossier, stuk 4, hiervan stuk 1), dient evenwel te worden vastgesteld dat hij zich in wezen beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het aanbrengen van algemene informatie, waarmee hij evenwel allerm minst aantoonde dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie') niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie over de positie van de Quannengshenkerk ten aanzien van ongelovigen of andersgelovigen (verzoekschrift, stukken 7-8) ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt. De loutere stelling dat, zelfs indien sommige leden van de kerk negatief staan tegen ongelovigen, dit niet betekent dat alle leden van de kerk deze mening delen, is evenmin afdoende om een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen.

Ook aangaande het standpunt van het Quannengshengeloof over de traditionele bijbel zijn verzoekers verklaringen niet in overeenstemming met de door hem en de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Verzoeker verklaarde immers dat er over deze bijbel door haar geloof wordt verteld dat het de geschiedenis betreft van de mensen over de gezegden en de daden van God en dat het de woorden van God zelf zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 19). Zoals blijkt uit de door verzoeker bijgevoegde informatie (verzoekschrift, stukken 7-8) wordt de bijbel door haar geloof beschouwd als “*obsolete*” (vrije vertaling: verouderd) en dus wel degelijk in negatieve termen verworpen.

Voorts merkt de commissaris-generaal aangaande verzoekers religieuze activiteiten in België pertinent op: *“In ieder geval is het bevreemdend dat u in het licht van bovenstaande vaststellingen alsnog deelneemt aan kerkdiensten van traditionele kerken. Immers verklaarde u tijdens uw verblijf in België wekelijks naar protestantse kerk te trekken (CGVS, p. 8). Als u daadwerkelijk zou geloven in Quannengshen kan verwacht worden dat u zich zou gedragen in lijn met de leer van Quannengshen en niet een ander geloof zou belijden dat tot ernstige tegenslagen of straffen van God zou leiden. Dergelijke vaststelling wijst op het theoretische, ingestudeerde karakter van uw kennis en tast de geloofwaardigheid van uw verklaring een volgelinge van de Quannengshenkerk te zijn ernstig aan. Hoe dan ook, dat dergelijke ingestudeerde kennis dan ook niet volledig kan zijn blijkt ook nog uit volgende vaststellingen.”* Waar verzoeker aanvoert dat het protestants geloof niet sterk verschilt van het Quannengshengeloof en er in België geen Quannengshenkerk voorhanden is, dient er vooreerst op worden gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en deze bijgevoegd aan het verzoekschrift (stukken 7-8) blijkt dat er wel degelijk belangrijke verschilpunten op te merken zijn en zij niet zomaar gelijkgeschakeld kunnen worden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het oppervlakkig en ontwijkend karakter van verzoekers antwoorden wanneer gepeild wordt naar de oprichter van zijn kerk, het ontstaan van de Quannengshen en de gedaante waarin Jezus de laatste keer naar de aarde zou zijn gekomen. Met het louter herhalen dat de kerk zelf door God werd opgericht en het betoog dat hij weinig informatie heeft over de gedaante waarin Jezus voor de laatste keer naar de aarde zou zijn teruggekeerd omdat deze vrouw als persoon op zich niet belangrijk is en het enkel van belang is te weten dat God in de gedaante van deze vrouw verschenen is met als doel om zijn religie te verspreiden, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Van verzoeker, die verklaart te zijn bekeerd tot het Quannengshengeloof in september 2012 kan wel degelijk verwacht worden dat hij meer kan vertellen over de oprichter van zijn kerk, het ontstaan van de Quannengshen de Chinese naam van de gedaante waarin Jezus de laatste keer naar de aarde zou zijn gekomen, waar zij heden zou verblijven, wat haar beroep voorheen was of waar in Henan zij zou zijn verschenen. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, geenszins kon aangeven waar de vrouw – in wiens gedaante Jezus de laatste keer naar de aarde zou zijn gekomen – in Henan verschenen zou zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 11-12).

Het is tevens niet aannemelijk dat verzoeker, gelet op het door hem voorgehouden profiel binnen de kerk (administratief dossier, stuk 6, p. 22), eerder vage verklaringen aflegt omtrent de hiërarchie binnen zijn geloofskring en de door hem aangehaalde (uitgeoefende) functie niet terug te vinden is in de informatie die zich baseert op een handboek van de kerk zelf. Met het louter herhalen dat er in elke lokale gemeenschap twee “*dai ling*” en drie “*zhi shi*” voorkomen, hetgeen overeenstemt met de informatie over de Quannengshen, slaagt verzoeker er allerminst in de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen. Voorts dient opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, gevraagd naar wie men binnen zijn geloofsgemeenschap zou bedoelen met “*De Grote Rode Draak*”, aangeeft dat dit “*alle vijanden die tegen de God zijn*” (administratief dossier, stuk 6, p. 19) en niet precies weet hoe zijn religie zich verhoudt tot de communistische partij in China. Dit klemmt des te meer daar zowel uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 8, punt 6) als uit het administratief dossier blijkt dat men in de literatuur verwijst naar de Chinese communistische partij wanneer het over “*De Grote Rode Draak*” gaat.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt: *“Voorts kon u ook niet overtuigen wat betreft het gebruik van eventuele schuilnamen binnen de kerk. Zo is het opvallend dat u liet optekenen bij de DVZ nooit een andere naam te hebben gevoerd (Verklaring DVZ, p. 4) en u zelfs naar meetings zou gaan terwijl u in het bezit was van uw eigen persoonlijke documenten (CGVS, p. 16). Dat u daarenboven zelf zou verklaren zeer voorzichtig te moeten zijn bij het organiseren van een bijeenkomst en zelfs verschillende geheime signalen diende te gebruiken (CGVS, p. 18), doch u evenwel blijkbaar zomaar uw eigen naam zou gebruiken en zelfs een studentenkaart op zak zou hebben valt niet te verklaren.*

In ieder geval, uit toegevoegde informatie blijkt dat het gebruik van valse name en/of pseudoniemen veelvuldig voorkomt binnen de geloofsgemeenschap, net ter preventie van mogelijke vervolging. Dat u toch zomaar uw eigen studentenkaart op zak zou hebben (CGVS, p. 16), ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van religieuze profiel, maar evenzeer de problemen die u zou hebben gekend. Dat u dergelijke risico's zou nemen lijkt immers weinig waarschijnlijk. Dient nog aan te worden toegevoegd dat u deze problemen overigens geenszins wist te staven, waardoor deze niet meer dan een blote bewering zijn. Een bewering, die in het licht van bovenstaande vaststellingen bovendien niet aannemelijk is gebleken. Waar verzoeker aanvoert dat hij op het kantoor van zijn raadsman zou hebben erkend dat er inderdaad valse namen werden gebruikt gedurende religieuze vergaderingen en dat hij dacht dat op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gepeild werd naar officiële namen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband. In zoverre verzoeker nog benadrukt dat hij geen “*persoonlijke documenten*” bijhad, doch slechts zijn studentenkaart, dient vastgesteld dat hij in wezen niet verder komt dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat de politie hem op basis van de gegevens van zijn studentenkaart op het spoor kon komen en hem benaderd heeft op zijn universiteit (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Alwaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog lijkt aan te sturen op het feit dat hij dit “*misverstand*” niet kon verklaren, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: “*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*”. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent verzoekers kennis aangaande de rekruterings- en bekeringsmethodes gebruikt door de Quannengshenkerk is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2.4.5. Alwaar verzoeker nog op algemene wijze betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve appreciatie heeft doorgevoerd van de feiten en zijn relaas, brengt hij allerm minst concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift volhardt dat zijn verklaringen te goeder trouw waren en overeenstemmen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat vervolging van religieuze groeperingen, in het bijzonder de “*Eastern Lightning*”, voorkomen en de laatste jaren versterkt, kan hij – gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit het tegendeel blijkt – allerm minst gevolgd worden en slaagt hij er allerm minst in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Overigens dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

2.3.2.4.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.2.4.7. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas te herstellen. De thans neergelegde brief van een ander lid van de kerk (verzoekschrift, stuk 11) is immers slechts na het ontvangen van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgesteld en ruim na de asielaanvraag van verzoeker. Hij werd aldus ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. De kopie van verblijfstitel in de Verenigde Staten van Amerika en van het paspoort van de schrijver van deze brief (verzoekschrift, stuk 12), kan louter diens identiteit aantonen en verblijfssituatie in de Verenigde Staten, doch is geen bewijs van verzoekers gegronde vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker opnieuw een attest voorlegt van de universiteit waaruit blijkt dat hij vrijwillig zijn studies heeft stopgezet (verzoekschrift, stuk 13), doch hij met klem benadrukt dat de universiteit hem dwong om zijn studies stop te zetten, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het door verzoeker voorgelegde document slechts blijkt dat hij heeft gestudeerd en dat hij vrijwillig zijn studies heeft stopgezet. Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de overige door verzoeker voorgelegde stukken (verzoekschrift, stukken 3-10 en 14-16 en rechtsplegingsdossier, stuk 4) kan, daargelaten hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punten 2.3.2.4.2. en 2.3.2.4.4., worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoeker voert verder geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Met de thans voorgelegde "*Letter of Attestation*" van 14 februari 2018 van L. L. van de Kerk van de Almachtige God te New York (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stukken 8 en 9) slaagt verzoeker er evenmin in om zijn beweerde problemen alsnog aannemelijk te maken. Het attest werd immers slechts op 14 februari 2018 opgesteld en dus na de kennisgeving aan verzoeker van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd en hem eveneens de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Het attest werd bovendien ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

In zoverre verzoeker het document "*A review of the Almighty God and Other Documents on the Church of Almighty God by the Immigration and Refugee Board of Canada*" aanbrengt (stuk 3, rechtsplegingsdossier, stukken 8 en 9) hetgeen een kritiek inhoudt op documenten uitgaande van de Canadese asielinstanties, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van deze beslissing steunt op de informatie gevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen en het net verzoeker is die deze (bekritiseerde) bronnen van de Canadese asielinstanties aanhaalt in zijn verzoekschrift ter ondersteuning van zijn relaas.

De verklaring van J. T. Richardson van 24 januari 2018 en de verklaring van M. Introvigne van 22 januari 2018 (stukken 2 en 5, rechtsplegingsdossier, stukken 8 en 9) doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is opnieuw van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Chinees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER